

opusdei.org

27 september: Påve Franciscus brev

Påve Franciscus' brev till biskop Javier Echevarría, Opus Deis prelat, med anledning av Álvaro del Portillos saligförklaring.

2014-09-27

Käre medbroder,

Saligförklaringen av Guds tjänare Álvaro del Portillo, trogen medarbetare och förste efterträdare till den helige Josemaría som ledare för Opus Dei, utgör en särskild

glädjestund för denna prelatus troende liksom för Dig, som under så lång tid kunde bevittna hans kärlek till Gud och till de andra, hans trohet till Kyrkan och till sin kallelse. Även jag önskar ansluta mig till er glädje och tacka Gud som förskönar Kyrkans ansikte med hennes barns helighet.

Hans saligförklaring kommer att äga rum i Madrid, den stad där han föddes och där han tillbringade sin barndoms- och ungdomstid. Hans tillvaro präglades av familjelivets enkelhet, av vänskap och tjänst till sin nästa, som när han besökte stadens utkanter för att hjälpa till med att förmedla mänsklig och kristen utbildning till så många nödlidande. Där ägde framför allt den händelse rum som skulle ge den slutliga orienteringen till hans liv: hans möte med den helige Josemaría Escrivá, som lärde honom att förälska sig i Kristus allt djupare

varje dag. Just det, att förälska sig i Kristus. Detta är den helgelsens väg som varje kristen bör vandra: att låta sig älskas av Herren, att öppna hjärtat för hans kärlek och låta honom leda vårt liv.

Jag tycker om den bönesuck som Guds tjänare brukade upprepa ofta, särskilt med anledning av sina personliga årsdagar och firanden: "tack, förlåt, hjälp mig mer!". Dessa ord ger oss insikt i hans inre liv och hans umgänge med Herren och kan även hjälpa oss att ge en ny impuls till vårt eget kristna liv.

För det första, *tack*. Det är den omedelbara, spontana reaktion som uppstår i själen inför Guds godhet. Det kan inte vara annorlunda. Han förekommer oss alltid. Hur mycket vi än anstränger oss, så når oss hans kärlek i förväg, han berör och smeker oss först, han är alltid ett steg före*. Álvaro del Portillo var

medveten om de många nådegåvor Gud hade skänkt honom och tackade Gud för dessa uttryck av hans faderliga kärlek. Men han stannade inte vid det. Insikten i Herrens kärlek väckte i hans hjärta en önskan att följa honom med en större hängivelse och generositet, att leva ett liv fyllt av ett ödmjukt tjänande till de andra. Särskilt framstående var hans kärlek till Kyrkan, Kristi brud, som han tjänade med ett hjärta fritt från varje världslig ambition, fjärran all osämja. Han välkomnade alla och sökte alltid det positiva hos de andra, det som förenar, det som bygger upp. Aldrig uttalade han klagomål eller kritik, inte ens i särskilt svåra stunder. Tvärtom: enligt det han hade lärt sig av den helige Josemaría, reagerade han alltid med att be, förlåta, förstå och uppriktigt älska.

Förlåt. Ofta bekände han att han såg sig stå med tomma händer inför Gud,

oförmögen att motsvara en så stor generositet. Att bekänna människans fattigdom är dock inte en följd av hopplösheten utan av en tillitsfull överlåtelse i Gud, som är Fader. Det innebär att bli mottaglig för hans barmhärtighet, för hans kärlek som kan ge oss nytt liv. En kärlek som inte förödmjucar eller sänker oss i skuldens avgrund utan drar oss upp ur vår nedslagenhet och låter oss gå framåt mer beslutsamt och glädjefullt. Guds tjänare Álvaro visste väl att vi behöver Guds barmhärtighet och ägnade mycket av sin inre kraft åt att uppmuntra de människor han umgicks med att närma sig botens sakrament, glädjens sakrament. Hur viktigt är det inte att uppleva Guds kärleks ömhet och upptäcka att det ännu finns tid för att älska!

Hjälp mig mer. Så är det: Herren överger oss aldrig, han är alltid vid vår sida, vandrar tillsammans med

oss och förväntar sig av oss att vi varje dag förnyar vår kärlek. Hans nåd kommer inte att saknas, och med hans hjälp kan vi bära hans namn till alla människor. Den nye saliges hjärta var fyllt av iver att föra ut Det glada Budskapet till alla hjärtan. Han besökte många länder och främjade många evangelisationsprojekt, utan att låta sig hindras av svårigheterna, driven av sin kärlek till Gud och till sina bröder människorna. Den som lever försjunken i Gud är mycket nära människorna. Den första förutsättningen för att förkunna Kristus för dem är att älska dem, eftersom Kristus har älskat dem i förväg. Vi måste lämna bakom oss vår egoism och vår bekvämlighet och gå våra medmänniskor till mötes. Där väntar Herren på oss. Vi får inte behålla tron för oss själva, den är en gåva som vi har fått för att ge den vidare och dela den med andra.

Tack, förlåt, hjälp mig mer! Dessa ord uttrycker kraften i ett liv som kretsar kring Gud. Ett liv hos någon som har berörts av den största kärleken och lever helt och hållet av denna kärlek. Någon som upplever sin svaghet och sina mänskliga gränser samtidigt som han litar på Herrens barmhärtighet och vill att alla människor, hans bröder, upplever den också.

Käre medbroder, den salige Álvaro del Portillo meddelar oss ett mycket tydligt budskap. Han säger till oss att vi skall lita på Herren, att Han är vår broder, vår vän som aldrig sviker oss och förblir alltid vid vår sida. Han uppmuntrar oss att inte vara rädda för att gå mot strömmen och lida för att förkunna Evangeliet. Han lär oss dessutom att vi kan hitta en säker väg till helighet i vårt enkla, vardagliga liv.

Jag ber alla troende i Prelaturen,
präster och lekmän, och alla som
deltar i dess aktiviteter, att be för mig
samtidigt som jag ger dem min
apostoliska välsignelse.

Må Jesus och den heliga Jungfrun tar
hand om er.

Er broder

Franciscus

.....

* Här använder den helige Fadern en
neologism han ofta använder: "*nos
primerea*", från spanskan "*primero*",
först. Ungefär: han är alltid ett steg
före.

.....

september-pave-franciscus-brev/
(2026-04-10)